

Sygn. akt V KK 385/18

POSTANOWIENIE

Dnia 9 stycznia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Przemysław Kalinowski

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 stycznia 2019 r.,

sprawy **M. G. i L. B.-D.**

uniewinnionych od zarzutu popełnienia przestępstwa o znamionach określonych w art. 212 § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego A. P. od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 16 maja 2018 r., sygn. akt IV Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 14 grudnia 2017 r., sygn. akt III K [...],

p o s t a n o w i ł

1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,

2. obciążyć oskarżyciela prywatnego A. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

M. G. i L. B. - D. zostały oskarżone, o to że:

M. G. autorka reportażu pt., „[...]” oraz L. B.-D., która pełniła Dyrektora T. S.A. Oddział Terenowy w P. - Redaktora Naczelnego w czasie, gdy ww. reportaż został wyemitowany w programie T. w stacji T. i udostępniony na stronie internetowej T., o to że działając umyślnie, w dniu 28 sierpnia 2015 roku, za pomocą środków masowego komunikowania w postaci programu T. emitowanego o godz. 18:30 i 20:00 w stacji T. oraz strony internetowej T. pod adresami: [http://\[...\]](http://[...]) przez opublikowanie reportażu „[...]” rozpowszechniały nieprawdziwe informacje na temat

A. P. w postaci zawarcia w ww. reportażu informacji o tym, że został skazany za działanie na szkodę spółki jego żony. pomimo tego że skazanie uległo zatarciu z mocy prawa, oraz że już raz został odwołany z pełnionej funkcji w 2011 roku, przez co pomówiły pokrzywdzonego, tj. osobę pełniącą funkcję publiczną- Burmistrza J., o postępowanie i właściwości, które mogły poniżyć A. P. w opinii publicznej narazić na utratę zaufania potrzebnego do pełnienia ww. funkcji, tj. o czyn zabroniony z art. 212 §2 k.k.

Wyrokiem z 14 grudnia 2017 r., sygn. akt III K [...], Sąd Rejonowy w P. uniewinnił oskarżone: M. G. i L. B.-D. od zarzutu popełnienia czynów z art. 212 § 2 k.k., kosztami postępowania obciążając oskarżyciela prywatnego.

Powyższy wyrok został zaskarżony przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego A. P. w całości na niekorzyść obu oskarżonych.

Po rozpoznaniu apelacji Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 16 maja 2018 r., sygn. akt IV Ka [...], utrzymał w mocy rozstrzygnięcie Sądu I instancji.

Kasację od tego ostatniego wyroku wniósł pełnomocnika oskarżyciela prywatnego zarzucając:

1. „Rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 w związku z art. 410 K.P.K., polegające na uznaniu przez Sąd II instancji za własne ustaleń Sądu pierwszej instancji i tym samym skutkujących pominięciem przez Sąd II instancji dowodu z Regulaminu Organizacyjnego Oddziału Terenowego T. S.A. w P., stanowiącego załącznik do Uchwały nr [...] Zarządu Spółki T. Spółka Akcyjna z 6 listopada 2013 r. w sprawie zatwierdzenia Regulaminu Organizacyjnego Oddziału Terenowego T. S.A. w P., co miało wpływ na treść wydanego wyroku, ponieważ gdyby Sąd II instancji uwzględnił ww. dowód, to nie stwierdziłby, że Oskarżona L. B.-D. nie popełniła zarzucanego jej czynu zabronionego i w konsekwencji nie utrzymałby w mocy wyroku uniewinniającego Oskarżoną L. B.-D. od popełnienia zarzucanego jej czynu zabronionego;
2. Rażące naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. w związku z art. 410 K.P.K., polegające na uznaniu przez Sąd II instancji za własne ustaleń Sądu pierwszej instancji i tym samym skutkujących przyjęciem przez Sąd II instancji, że informacja o tym, że „A. P. już raz pożegnał się z funkcją Burmistrza w 2011 roku. Został skazany przez Sąd za działalność na szkodę spółki

swojej żony. Referendum najwcześniej mogłoby się odbyć je sienią” zawarta w reportażu „[...]” jest jedynie suchym faktem, niezawierającym żadnych ocen, a wyemitowany reportaż jest obiektywny, co miało wpływ na treść wydanego wyroku, ponieważ gdyby Sąd II instancji dokonał oceny dowodów zgodnie z art. 7 k.p.k., nie stwierdziłby, że czyn Oskarżonej M. G. nie wypełnia znamion czynu zabronionego z art. 212 § 2 k.k. i w konsekwencji nie utrzymałby w mocy wyroku uniewinniającego Oskarżoną M. G. od popełnienia tego czynu zabronionego;

3. Rażąco naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 7 w związku z art. 410 K.P.K. polegające na uznaniu przez Sąd II instancji za własne ustaleń Sądu I Instancji skutkujących uznaniem przez Sąd II instancji za w pełni wiarygodne oświadczenia Oskarżonej M. G., że nie chciała reportażem „[...]” zniesławić czy skrzywdzić Oskarżyciela prywatnego, co miało wpływ na treść wydanego wyroku, ponieważ gdyby Sąd II instancji dokonał oceny dowodów zgodnie z art. 7 k.p.k., nie stwierdziłby, że czyn Oskarżonej M. G. nie wypełnia znamion czynu zabronionego z art. 212 § 2 k.k. i w konsekwencji nie utrzymałby w mocy wyroku uniewinniającego Oskarżoną M. G. od popełnienia tego czynu zabronionego;

4. Rażąco naruszenie przepisów prawa materialnego mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 212 § 2 KK poprzez jego niewłaściwą wykładnię skutkującą utrzymaniem w mocy wyroku uniewinniającego względem Oskarżonej L. B.-D. podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że Oskarżona popełniła zarzucany Oskarżonej czyn zabroniony.

5. Rażąco naruszenie przepisów prawa materialnego mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 212 § 2 KK poprzez jego niewłaściwą wykładnię skutkującą utrzymaniem w mocy wyroku uniewinniającego względem Oskarżonej M. G., podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że Oskarżona popełniła zarzucany Oskarżonej czyn zabroniony.

6. Rażąco naruszenie przepisów prawa materialnego mające wpływ na treść orzeczenia tj. art. 106 k.k. poprzez uznanie przez Sąd II instancji, że brak informacji o zatarciu skazania w informacji będącej przedmiotem niniejszego postępowania nie ma wpływu na istnienie przestępstwa zniesławienia”.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku Sądu

Okręgowego w P. i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego okazała się bezzasadna w stopniu, który uzasadniał jej rozpoznanie i oddalenie na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem nie jest poprawnym zabiegiem podnoszenie w kasacji zarzutu naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. przez sąd odwoławczy w sytuacji, gdy ten sąd nie przeprowadza postępowania dowodowego i nie dokonuje na nowo oceny materiału dowodowego zgromadzonego w toku postępowania przed Sądem I instancji. W takiej konfiguracji procesowej powołane przepisy nie mają zastosowania, wobec czego nie mogą stanowić skutecznej podstawy zarzutu kasacyjnego.

W realiach tej sprawy, także konkretyzacja zagadnień, które miały zostać pominięte przez sąd *meriti* lub wadliwie ocenione, utwierdza w przekonaniu o oczywistej bezzasadności twierdzeń skarżącego. Nie jest bowiem tak, aby sądy pominęły dowód z Regulaminu Organizacyjnego Oddziału Terenowego T. S.A. w P., stanowiącego załącznik do Uchwały nr [...] Zarządu Spółki T. Spółka Akcyjna z 6 listopada 2013 r. w sprawie zatwierdzenia Regulaminu Organizacyjnego Oddziału Terenowego T. S.A. w P.. Stało się przecież wręcz przeciwnie, właśnie po rozważeniu treści tego dokumentu sądy uznały, że jego zapisy nie determinują odpowiedzialności karnej L. B.-D. albowiem nie można jej przypisać popełniania czynu zarzucanego przez oskarżyciela prywatnego.

Podobnie, skarżący nie wykazał, aby doszło do naruszenia art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. w wyniku zaakceptowania ustalenia, że informacja zamieszczona w programie telewizyjnym o tym, iż oskarżyciel prywatny utracił funkcję burmistrza w związku ze skazaniem za przestępstwo publicznoskargowe, odpowiada stanowi faktycznemu. Już sama konstrukcja tego zarzutu, jak również kolejnego dotyczącego oceny wyjaśnień osk. M. G., stanowi próbę przeniesienia na poziom kontroli kasacyjnej tych zagadnień, które należą do istoty zwykłej kontroli instancyjnej i były już przedmiotem rozważań sądu odwoławczego. W sytuacji, gdy zgodnie z wolą ustawodawcy, przedmiotem kontroli kasacyjnej ma być przebieg postępowania i rozstrzygnięcie sądu odwoławczego, nie jest dopuszczalne

ponowne przedstawianie tych samych zarzutów, jakie już podnoszono w apelacji. Kasacja jest bowiem nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, a nie trzecią instancją.

Nieskuteczne okazały się też wywody nadzwyczajnego środka zaskarżenia kwestionujące materialnoprawną ocenę czynów zarzuconych obu oskarżonym w tej sprawie. W tym kontekście, Sąd odwoławczy trafnie podkreślił znaczenie prawnej konstrukcji przestępstwa zniesławienia. Z tego punktu widzenia rzeczywiście istotną rolę odgrywa wskazany w motywach kwestionowanego wyroku argument odwołujący się do braku znamienia zniesławienia. Trudno bowiem zaakceptować tezę lansowaną przez skarżącego o zniesławiającym charakterze informacji przypominającej fakt jego skazania w sytuacji, gdy sam zainteresowany szeroko upowszechniał informacje na ten temat zamieszczając ją nawet w tytule swej książki. Trzeba wyraźnie powiedzieć, że z punktu widzenia poziomu prawnokarnej ochrony prywatności i prawa do zachowania dobrego imienia nie jest obojętne na ile sama osoba zainteresowana obniża poziom osobistej ochrony prawnej przez szerokie odsłanianie swej prywatności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2017 r., IV KK 413/16). Trudno bowiem w kategoriach zniesławienia traktować informację, którą sam zainteresowany szeroko upublicznia.

Nie sposób także nie zgodzić się ze stanowiskiem sadu odwoławczego, co do kwestii zrealizowania przesłanek zamieszczonych w art. 213 k.k. W sytuacji, gdy podjęta została procedura weryfikacji osoby pełniącej funkcję publiczną, informacja o fakcie i charakterze poprzedniej karalności – nawet bez zastrzeżenia o zatarciu tego skazania – mieści się w granicach działania zmierzającego do zapewnienia społeczeństwu wiedzy istotnej z punktu widzenia podejmowanych decyzji referendalnych. Te ostatnie mogą bowiem odwoływać się do standardów postępowania wykraczających poza rozwiązania formalnoprawne wynikające z przyjęcia fikcji niekaralności w następstwie upływu czasu, czego skutkiem jest usunięcie wpisu o skazaniu.

Wszystkie podniesione okoliczności doprowadziły do wniosku o oczywistej bezzasadności kasacji wniesionej w tej sprawie, co uzasadniało oddalenie jej na posiedzeniu bez udziału stron.

Mając to wszystko na uwadze Sąd Najwyższy postanowił, jak na wstępie, obciążając oskarżyciela prywatnego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.